

Οι σμυριδεργάτες

(Το παρακάτω θεατρικό κείμενο που είναι αφιερωμένο στους ακούραστους εργάτες της σμύριδας, γράφτηκε από ομάδα μαθητών (αγοριών) της τάξης μας με αφορμή τα παραδοσιακά επαγγέλματα του νησιού μας, που μελετήσαμε κατά τη διάρκεια της ευέλικτης ζώνης τη σχολική χρονιά 2013-14)

Κώστας: Πώς πάει η δουλειά βρε παιδιά;

Μανώλης 1: Πώς να πάει; Δύσκολα. Ελάτε *(απευθύνεται προς Γιάννη 1 και Κώστα)* να γεμίσετε τους κουβάδες.

(συζητούν μεταξύ τους ο Γιάννης 1 και ο Κώστας)

Γιάννης 1: Ορέ δύσκολη που είναι η δουλειά...

Κώστας: Πάμε να τους γεμίσουμε *(τους κουβάδες)* με σμυρίγλι γιατί μετά θα πρέπει να τους αδειάσουμε στα βαγόνια και μην παραπονιέσαι. *(φεύγουν)*

Μανώλης 1: Όσο αυτοί θα λείπουν, εμείς θα βγάλουμε κι άλλο σμυρίγλι.

Γιάννης 2: Οοοο! Εδώ έχει πολύ σμυρίγλι. Ελάτε όλοι να σκάψουμε.

Μανώλης 1: Μπράβο Γιάννη που βρήκες φλέβα σμυριγλιού.

Γιάννης 2: Χαίρομαι που βοήθησα.

Νίκος: Αρχίστε να σκάβετε για να βγάλουμε κι άλλο σμυρίγλι.

Ρένος: Καλά λέει ο Νίκος να σκάψουμε. *(όσο εργάζονται, ακούγεται μουσική)*

(έπειτα από λίγη ώρα)

Ρένος: Παιδιά, ήρθε ο Γιάννης 1 και ο Κώστας.

Μανώλης 1: Μπράβο! Ήλθατε παιδιά. Πιάστε και εσείς δουλειά.

Κώστας: Μισό λεπτό, μισό λεπτό. Θέλω να σας πω τα νέα.

Γιάννης 2: Ποια νέα; *(ρωτά με απορία...)*

Κώστας: Παιδιά, παιδιά!! Έχουμε μαζέψει πάνω από 70 κιλά σμυρίγλι!

Νίκος: Αλήθεια;

Γιάννης 1: Ναι, αλήθεια.

Ρένος: Τώρα θα πρέπει να βάλουμε όλο το σμυρίγλι στους κουβάδες του εναέριου για να σταλεί στη Μουτσούνα.

Γιάννης 1: Εκεί, στο λιμάνι της Μουτσούνας θα το παραλάβουν οι εργάτες για να το εξάγουν από το νησί με πλοία. Αφού πουληθεί το σμυρίγλι, θα πάρουμε τα λεφτά.

Νίκος: Ωραία. Λουπόν, Μανώλης 1, Κώστας και Γιάννης 1, ξεκινήστε να πάτε στο σταθμό της «Στραβολαγκάδας» για να παραλάβετε το σμυρίγλι που θα στέλνουμε με τα βαγόνια για να τα φορτώσετε στον εναέριο. Εκεί θα σας βοηθήσει και ο Μανώλης 2.

(Μετά από κάποιο χρόνο εργασίας)

Μανώλης 1: Αχ! Με τόση δουλειά, κουράστηκα.

Γιάννης 1: Ας κάτσουμε λίγο να ξεποστάσουμε.

(Υστερα από λίγο χρόνο ξεκούρασης)

Κώστας: Σηκωθείτε. Ξεκινάμε. Έχουμε αργήσει.

Μανώλης 2: Πόσο πολύ χαίρομαι που εργαζόμαστε στον χώρο αυτό, στο σταθμό φόρτωσης της «Στραβολαγκάδας»! Και ο πατέρας μου εργαζόταν στο σταθμό αυτό, αλλά και στους άλλους σταθμούς φόρτωσης της σμύριδας, όπως στην «Πηγή», στις «Πεζούλες», στον «Κακόριακα»...

Γιάννης 1: Εεε, βέβαια και εμείς χαιρόμαστε που εργαζόμαστε εδώ, αν και εγώ προσωπικά δεν έχω εργαστεί ποτέ κοντά σε σταθμό της Μουτσούνας.

Μανώλης 2: Ελάτε, έχει δίκιο ο Κώστας. Ας αφήσουμε τα λόγια. Ας φορτώσουμε και το υπόλοιπο σμυρίγλι στους κουβάδες του εναέριου.

Κώστας: Ναι, ναι. Πάμε.

Μανώλης 1: Σε πόση ώρα θα φθάσουν στην Μουτσούνα;

Γιάννης 1: Δεν είμαι σίγουρος, αλλά νομίζω σε μία ώρα! Πολύ μεγάλα είναι τα καράβια που θα μεταφέρουν το σμυρίγλι;

Μανώλης 2: Εμ! Τι ήθελες να είναι; Κουβαλάνε πολύ σμυρίγλι. Θα φθάσουν στην αρχή στο λιμάνι της Σύρου.

(κατά το απόγευμα οι σμυριδεργάτες τελειώνουν την εργασία τους)

Μανώλης 1: Παιδιά ήρθε η ώρα να φύγουμε. Αύριο πάλι να 'μαστε καλά.

Γιάννης 1: Ναι. Όντως, πρέπει να πάμε σπίτια μας.

Κώστας: Ελάτε, φεύγουμε.

(χαιρετιούνται όλοι οι εργάτες μεταξύ τους)

Γεια σας.

Τα λέμε αύριο.

(τραγούδι)

Τέλος